

Pál fogolyként utazik Rómába. Hogyan került fogságba, és hogyan került erre az útra? Istentől ígéretet kapott, hogy „Rómát is meg kell látnia”, és hogy Jeruzsálemben elfogják. A kettő ellentmondásnak tűnik (emberi gondolkodással: „ha elfognak, hogyan megyek el”), de Pál nem akadt el ezen, hanem azt mondta: „nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok az Úr Jézus nevéért”.

Lukács és Arisztarkhosz önként kísérik el. Ők Pál régi munkatársai, olyannak tekintik ezt az utat, mint a korábbi missziói utakat: „megyünk, ahova a Szentlélek küld, hirdetjük az evangéliumot”. Ez a lényeg, ezzel bízta meg őket Isten. (Itt hármuk közül csak Pál szólal meg – neki az a feladata, ajándéka, hogy szóljon.)

Nem a körülmények a fontosak: nem azokból tudom meg, hogy jó úton járok-e, hanem Isten kijelentéséből, vezetéséből. De ettől még törődnöm kell a „körülményekkel”: Pálnak az emberekkel, az utazás veszélyeivel.

9–11. v. Akkor is megszólal, amikor még nyugalom van. Béke idején is el kell mondanom, hogy vannak veszélyek. Itt a veszély „földi”: veszélyes útra indultak el. Az ilyen földi veszélyekről is szólnom kell. Van ilyen felelősségünk családban, munkában stb. De veszélyes úton jár az is, aki Isten nélkül él, aki nem ismeri Jézust. Erről is beszélnünk kell.

Nem hallgatnak Pálra. Kerülhetünk olyan helyzetekbe, amikor egyedül mi látjuk a valóságot. A többiek a „láthatót sem látják”: elindulnak, mert sürgeti őket valami (a tulajdonost talán a haszon; a századost az, hogy mielőbb letudja a feladatát). Ilyenkor csak a hívő tud józan lenni. Fel merjük-e vállalni? Nem fognak hallgatni ránk, sőt ránk is támadhatnak.

21. v.: Pál újra megszólal, Istenre mutat, elmondja, milyen ígéretet kapott. Nemcsak neki kell Rómába eljutnia, hanem „Isten neki ajándékozta”, rábízta a többieket is. Tehát Istennek üzenete van felénk, meg akarja menteni őket – nemcsak testben, hanem a kárhozattól is. Hallaniuk kell arról az Istenről, aki meg tud menteni. A rossz döntésük miatt elpusztulnának és a bűnük miatt örökre elvesznének, de Isten irgalmas, esélyt, időt ad a megtérésre. – Amit Pál itt elmond, az csak „kis adag” az örömhírből. Nem szól bűnről, Jézus Krisztus áldozatáról, örök életről – csak Istenről, aki ki tud szabadítani onnan, ahova úgy jutottunk, hogy a saját fejünk után mentünk. Még nem térnek meg, de valamit megtapasztalnak abból, hogy milyen az élő Isten. Azt is, hogy a vele kapcsolatban lévőnek bizonyosságot tud adni: „egy szigetre kell kivetődni”, és úgy lesz akkor is, ha senki sem hiszi.

Később már mindenki előtt imádkozik: hálát ad Istennek, úgy eszik. Ezzel már bátorítja a többieket.

Pál mások rossz döntése miatt jutott veszedelembé. Az emberi természet válasza egy ilyen helyzetre: zúgolódik, szidja őket, nem akarja megmenteni őket. De Isten meg akarja menteni őket, és a hívő ember egy ilyen helyzetben is az Ő követé. Hogy mikor mennyit tud elmondani, azt rábízta Istenre. Lehet, hogy a cselekedetei, ahogyan ilyenkor viselkedik, többet „prédikálnak”, mint a szavak. Pálon az Istentől kapott békességet láthatták. Mindig tudott olyat tenni és szólni, ami az életet szolgálta.

A magabiztos, hitetlen ember is kerül bajba, amikor nem tudja, mit csináljon. Kap tanácsokat hitetlenektől is: hogyan segítsen magán. Ezekről nem lesz békessége, nem fog „felbátorodni”. De amikor egy hívőn, aki ugyanolyan bajban van, látja azt a nyugalmat, ami nem tőle van, arra később is emlékezni fog – és elkezdheti keresni azt az Istent, aki engem/minket meg tudott erősíteni.

Kérünk kell ezt a nyugalmat, józanságot; azt, hogy mindig annyit tudjunk beszélni, amennyit éppen akkor lehet és kell. Tudunk másképpen is viselkedni, parancsolni akar nekünk a természetünk – de ha Krisztussal folyamatos kapcsolatban vagyunk („szüntelen imádkozunk”), akkor Ő adja ezt: az Ő békességét, amit mások is láthatnak rajtam. Erre van szüksége azoknak, akiket Isten „nekünk ajándékozott”.

ApCsel 18,9–10 „Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.”